

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1966

Warszawa, dnia 15 grudnia 1966 r.

Nr 9

SPIS TREŚCI

Dział B

	str.
Poz. 109 — obwieszczenie Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 22 maja 1966 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1964 r. w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych i wyższych szkół zawodowych (wyciąg)	254
„ 110 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1966 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie ustalenia stanowisk i uposażeń bibliotekarzy dyplomowanych w niektórych bibliotekach	258
„ 111 — uchwała Nr 143 Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie wynagradzania pracowników zatrudnionych w terenowych jednostkach służby weterynaryjnej resortu rolnictwa	259
„ 112 — uchwała Nr 144 Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. zmieniająca uchwałę w sprawie stypendiów specjalizacyjnych dla lekarzy odbywających specjalizację	262
„ 113 — uchwała Nr 145 Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie wynagradzania niektórych pracowników zatrudnionych w wojewódzkich zarządach aptek	262
„ 114 — rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 6 maja 1966 r. o zmianie rozporządzenia w sprawie dodatku służbowego dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”	264
„ 115 — rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 6 maja 1966 r. o zmianie rozporządzenia w sprawie dodatków dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” za nocną służbę oraz za specjalne i uciążliwe warunki pracy	264
„ 116 — rozporządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 9 kwietnia 1966 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach gastronomicznych i przemysłu garmażeryjnego	264
„ 117 — rozporządzenie Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 9 sierpnia 1966 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie strażników łowieckich	268
„ 118 — zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 27 maja 1966 r. określające tryb i terminy wprowadzenia w życie niektórych przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentyistów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia	268
„ 119 — zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie zasad obliczania stażu pracy lekarzy, lekarzy dentyistów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej	269
„ 120 — zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 25 maja 1966 r. zmieniające zarządzenie w sprawie określenia przypadków nie stanowiących przeszkody do pobierania dodatków specjalnych przez pracowników nauki i pracowników dydaktycznych	270
„ 121 — zarządzenie Ministra Finansów z dnia 14 czerwca 1966 r. zmieniające zarządzenie w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń	271
„ 122 — zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 5 lipca 1966 r. zmieniające zarządzenie w sprawie zasad i trybu uznawania lekarzy za specjalistów	271
„ 123 — Wyjaśnienie Nr 2 Komitetu Pracy i Płac z dnia 18 kwietnia 1966 r. w sprawie zaliczania jako pracy górniczej okresów zatrudnienia w przedsiębiorstwach montażowych wykonujących roboty dla kopalń	272

DZIAŁ B

109

OBWIESZCZENIE MINISTRA SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 22 maja 1966 r.

**w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1964 r.
w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych i wyższych szkół zawodowych.**

(Dziennik Ustaw z dnia 13 czerwca 1966 r. Nr 21, poz. 139)

(Wyciąg)

1. Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 marca 1966 r. zmieniającego rozporządzenie z dnia 28 stycznia 1964 r. w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 10, poz. 63) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1964 r. w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych i wyższych szkół zawodowych (Dz. U. z 1964 r. Nr 4, poz. 23 i z 1966 r. Nr 10, poz. 63) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów wydanych przed dniem ogłoszenia jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, paragrafów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst rozporządzenia nie obejmuje następujących przepisów:

1) § 35 i 39 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1964 r. w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 4, poz. 23) w brzmieniu:

„§ 35. 1. W okresie przejściowym do końca 1965 r. absolwent szkoły wyższej, który w okresie studiów korzystał ze stypendium fundowanego, może być zwolniony od obowiązku podjęcia pracy w zakładzie pracy fundującym stypendium, a zakład pracy od obowiązku zatrudnienia tego absolwenta, jeżeli ze względu na jego uzdolnienia szkoła wyższa powoła go na stanowisko pomocniczego pracownika nauki lub wyznaczy go na wstępny staż asystencki dla kandydatów na pracowników nauki w szkołach wyższych.

2. Powołanie absolwenta, o którym mowa w ust. 1, na stanowisko pomocniczego pracownika nauki

lub wyznaczenie go na staż asystencki następuje za zgodą ministra bądź prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej, którym podlega jednostka fundująca, na wniosek ministra, któremu podlega szkoła wyższa.

3. Absolwent wyznaczony do odbywania stażu asystenckiego, który nie ukończy tego stażu lub po jego ukończeniu nie zostanie powołany na stanowisko pomocniczego pracownika nauki, obowiązany jest podjąć pracę w zakładzie fundującym stypendium i wykonywać ją przez okres nie krótszy od okresu pobierania stypendium fundowanego, z tym że wykonanie obowiązków, wynikających z umowy stypendialnej, nie może trwać dłużej niż 3 lata.

§ 39. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1964 r., z wyjątkiem przepisu § 3 ust. 8, który wchodzi w życie z początkiem roku szkolnego 1964/1965.”;

2) § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 marca 1966 r. zmieniającego rozporządzenie z dnia 28 stycznia 1964 r. w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 10, poz. 63) w brzmieniu:

„§ 3. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz Ministrowi Finansów i ministrom, którym podlegają szkoły wyższe i jednostki fundujące, oraz prezdydiom wojewódzkich rad narodowych.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.”

Minister Szkolnictwa Wyższego: *H. Jabłoński*

Załącznik do obwieszczenia Ministra
Szkolnictwa Wyższego z dnia 22 maja
1966 r. (poz. 139).

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1964 r.

w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych i wyższych szkół zawodowych.

Na podstawie art. 61 ust. 2 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1965 r. Nr 16, poz. 114) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.**Przepisy ogólne.**

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do studentów szkół wyższych i wyższych szkół zawodowych.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu mowa jest:

1) o ministrach, którym podlegają szkoły wyższe — należy przez to rozumieć również Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki,

2) o ministrach, którym podlegają jednostki fundujące — należy przez to rozumieć również kierowników urzędów centralnych,

3) o prezdydiach wojewódzkich rad narodowych

— należy przez to rozumieć również prezydya rad narodowych miast wyłączonych z województw,

4) o szkole wyższej — bez bliższego określenia — należy przez to rozumieć również wyższą szkołę zawodową,

5) o zamiejscowych studentach, stypendystach, absolwentach — należy przez to rozumieć studentów, stypendystów, absolwentów zameldowanych na stały pobyt w miejscowości, z której czas dojazdu publicznym środkiem lokomocji do miejsca studiów (miejsca pracy) i z powrotem przekracza dwie godziny.

§ 3. 1. Pomoc materialna udzielana jest studentom w postaci stypendiów i zasiłków pieniężnych, bezgotówkowych stypendiów stołkówkowych i mieszkaniowych oraz w postaci przyznania prawa do korzystania z zakwaterowania w domu studenckim i korzystania ze stołówki studenckiej.

2. Pomoc stypendialną stanowią:

1) pieniężne stypendia fundowane,

6. Stypendia wymienione w ust. 2 pkt 1 fundowane są ze środków własnych rad narodowych, przedsiębiorstw, instytucji, organizacji i banków, zwanych dalej „jednostkami fundującymi”.

7. Student może korzystać tylko z jednej z wymienionych w ust. 2 pkt 1—4 i 6 form pieniężnej pomocy stypendialnej.

§ 4. 1. Z pomocy materialnej może korzystać student, który:

- 1) wykazuje się dobrymi postępami w nauce,
- 2) znajduje się w sytuacji materialnej uzasadniającej przyznanie stypendium,
- 3) wykazuje nienaganną postawę moralną i obywatelską.

2. Z pomocy materialnej nie może korzystać student posiadający stałą pracę zarobkową.

§ 5. 1. Minister Szkolnictwa Wyższego określi szczegółowo kryteria postępów w nauce oraz postawy moralnej i obywatelskiej studenta, a w porozumieniu z Ministrem Finansów — sytuacji materialnej, warunkujące udzielenie pomocy materialnej.

2. Sytuację materialną studenta określa się na podstawie zaświadczeń, wydawanych przez właściwe organy rad narodowych i zakłady pracy.

§ 6. 1. Pomoc materialną cofa się, jeżeli student otrzymujący:

2) stypendium fundowane — przestał spełniać warunki określone w § 4 ust. 1 pkt 1 lub 3 albo podjął stałą pracę zarobkową,

2. Stypendium można zawiesić w razie wszczęcia przeciw studentowi postępowania dyscyplinarnego.

Rozdział 2.

Stypendia fundowane.

§ 7. 1. Podstawą fundowania stypendium przez jednostki, o których mowa w § 3 ust. 6, jest ustalany corocznie przez Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac ogólnokrajowy plan rozdziału stypendiów fundowanych, uwzględniający potrzeby polityki zatrudnienia.

2. Szczególne przypadki, w których zakłady pracy mogą fundować stypendia dodatkowe, poza planem ogólnokrajowym, ustali Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

3. Jeżeli liczba stypendiów fundowanych będzie mniejsza niż zakładano w planie, o którym mowa w ust. 1, to powinna być zrekompensowana odpowiednią ilością stypendiów zwyczajnych. W tym przypadku Minister Finansów zwiększy odpowiednio kredyty budżetowe na stypendia zwyczajne. Natomiast jeżeli ilość stypendiów fundowanych będzie większa niż planowana, odpowiednio zostanie zmniejszona ilość pieniężnych stypendiów zwyczajnych.

4. Szczegółowe zasady realizacji planu, o którym mowa w ust. 1, przez poszczególne resorty, instytucje centralne i prezydya wojewódzkich rad narodowych oraz tryb i termin zgłaszania przez podległe jednostki fundujące wniosków w sprawie fundowania stypendiów dla studentów szkół wyższych określa Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz ministrami, którym podlegają szkoły wyższe.

5. Dla studentów wydziałów lekarskich akademii medycznych stypendia mogą fundować prezydya wojewódzkich i powiatowych (miejskich) rad narodowych oraz zakłady lecznicze, określone przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

§ 8. 1. Środki na stypendia fundowane jednostki fundujące przekazują właściwej szkole wyższej.

2. Stypendia fundowane wypłacają szkoły wyższe.

§ 9. 1. Stypendia fundowane mogą być przyznawane studentom III roku i wyższych lat studiów, jeżeli spełniają warunki określone w § 4, w drodze bezkonkursowej lub — na wniosek jednostki fundującej — w drodze konkursu.

2. Jednostka fundująca stypendium może wskazać kandydata do stypendium lub zastrzec pierwszeństwo dla kandydata pochodzącego z miejscowości, w której się ta jednostka znajduje, bądź też z miejscowości pobliskiej.

3. Na wydziałach, na których podział na kierunki lub specjalizacje (specjalności) ma miejsce na innych latach niż na III roku studiów, stypendia fundowane mogą być przyznawane począwszy od takiego roku studiów.

4. Studentowi I lub II roku studiów może być przyznane stypendium fundowane, jeżeli przed wstąpieniem na studia wyższe pracował w zakładzie pracy fundującym stypendium przez okres nie krótszy niż 1 rok i podjął studia na kierunku zgodnym z rodzajem wykonywanej przez niego pracy oraz odpowiada warunkom określonym w § 4.

§ 10. 1. Stypendium fundowane w drodze bezkonkursowej wynosi na wszystkich kierunkach studiów:

na 1 semestrze I roku studiów	360 zł miesięcznie,
na 2 semestrze I roku studiów	540 zł miesięcznie,
na II i III roku studiów	600 zł miesięcznie,
na IV roku i latach wyższych	660 zł miesięcznie.

2. Stypendium fundowane w drodze konkursu wynosi na wszystkich kierunkach studiów:

na 1 semestrze I roku studiów 390 zł miesięcznie,
na 2 semestrze I roku studiów 585 zł miesięcznie,
na II i III roku studiów 650 zł miesięcznie,
na IV roku i latach wyższych 715 zł miesięcznie.

§ 11. 1. Stypendia fundowane wypłacane są przez 10 miesięcy w roku.

2. Stypendium fundowane nie przysługuje w okresie odbywania przez studenta płatnej praktyki. Przepisy powyższego nie stosuje się w razie odbywania przez studenta pobierającego stypendium fundowane płatnej praktyki w miesiącu lipcu.

3. Studentom akademii medycznych na kierunkach stomatologii i farmacji wypłaca się stypendia fundowane za cały okres zdawania egzaminów dyplomowych, zgodnie z regulaminem studiów, nie dłużej jednak niż do końca roku kalendarzowego, w którym pobierający stypendium fundowane przesiłuchał wykłady i uzyskał zaliczenie ćwiczeń ostatniego roku studiów.

§ 12. 1. Jednostki fundujące stypendia są obowiązane do utrzymywania ścisłej więzi ze swoimi stypendystami, a w szczególności do:

1) podpisywania umów ze stypendystami w zasadzie bezpośrednio w zakładzie pracy,

2) umożliwienia studentowi, po porozumieniu się ze szkołą wyższą, odbycia u siebie praktyk studenckich w celu bliższego zapoznania się już w czasie studiów z warunkami pracy jednostki fundującej stypendia, jak również odbycia wstępnego stażu pracy po ukończeniu studiów,

3) umożliwienia stypendystom pracy zarobkowej w swoim zakładzie pracy podczas wakacji letnich,

4) zapraszania stypendystów na ważniejsze zebrania załóg.

2. Koszty przejazdu stypendysty do zakładu pracy w przypadkach określonych w ust. 1 pokrywają zakłady pracy ze środków własnych.

3. Szkoły wyższe w miarę możliwości uwzględnić będą propozycje zakładów pracy fundujących stypendia co do tematów prac dyplomowych stypendystów.

§ 13. 1. Jednostka fundująca obowiązana jest zgodnie z zawartą umową stypendialną zatrudnić absolwenta szkoły wyższej, który w okresie studiów korzystał ze stypendium fundowanego przez tę jednostkę. W okresie zatrudnienia, wynikającego z obowiązków przewidzianych umową stypendialną, mają zastosowanie przepisy regulujące stosunek pracy, obowiązujące w danym zakładzie.

2. Do stypendysty zamiejscowego, podejmującego pracę w jednostce fundującej, stosuje się odpowiednio przepisy §§ 24—30 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1964 r. w sprawie zatrudniania absolwentów szkół wyższych oraz orzekania o obowiązku zwrotu kosztów wykształcenia (Dz. U. Nr 22, poz. 146).

3. Pomocy, o której mowa w § 24 ust. 1 i 2, § 25 i § 26 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1964 r., udziela się również zamiejscowym studentom, którzy zawarli umowy stypendialne z jednostką fundującą.

§ 14. 1. Absolwent, który w okresie studiów pobierał stypendium fundowane, obowiązany jest w ciągu 14 dni od dnia ukończenia studiów porozumieć się z jednostką fundującą i ustalić dokładną datę podjęcia pracy. Podjęcie pracy powinno nastąpić nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od

dnia ukończenia studiów. Absolwent obowiązany jest wykonywać pracę w jednostce fundującej przez okres nie krótszy od okresu pobierania stypendium, z tym że wykonywanie obowiązków wynikających z umowy stypendialnej nie powinno trwać dłużej niż 3 lata.

2. Okres wstępnego stażu pracy lub praktyki zawodowej (podypłomowej), odbytej na zlecenie jednostki nadrzędnej nad jednostką fundującą w innym zakładzie pracy niż zakład jednostki fundującej, wlicza się do okresu pracy, o którym mowa w ust. 1.

3. Obowiązki określone w ust. 1 dotyczą również studentów stypendystów ostatnich lat studiów, którzy z nie usprawiedliwionych przez szkołę przyczyn nie przystąpią do egzaminów dyplomowych. W tym wypadku termin 14-dniowy, o którym mowa w ust. 1, biegnie od dnia skreślenia studenta stypendysty z listy studentów.

4. Po zawarciu umowy o pracę zakład pracy, wypłacający wynagrodzenie z dołu, obowiązany jest na żądanie pracownika wypłacić mu zaliczkę najpóźniej w dniu następnym po zgłoszeniu żądania, w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia. Zaliczkę tę zakład pracy potrąca z wynagrodzenia pracownika w 12 miesięcznych równych ratach.

§ 15. 1. Od obowiązku odpracowania i zwrotu pobranego stypendium fundowanego absolwent zwolniony jest w razie:

1) inwalidztwa I lub II grupy nabytego w czasie studiów lub po ich ukończeniu,

2) powołania go bezpośrednio po ukończeniu studiów lub w czasie wykonywania pracy z tytułu umowy stypendialnej do zawodowej lub okresowej służby wojskowej.

2. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac ustali inne wypadki, w których absolwent stypendysta (pracownik stypendysta) będzie mógł być zwolniony od wykonania obowiązków, wynikających z umowy stypendialnej.

§ 16. Odroczenie wykonania przez absolwenta obowiązku pracy, wynikającego z umowy stypendialnej, może być udzielone w uzasadnionych wypadkach na wniosek absolwenta:

— przez jednostkę fundującą, jeżeli okres odroczenia nie przekracza 1 roku,

— przez jednostkę nadrzędną nad jednostką fundującą, jeżeli okres odroczenia przekracza 1 rok.

§ 17. 1. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac jest uprawniony do wydawania wytycznych w zakresie zmiany fundatora, uwzględniających w szczególności.

1) możliwość zmiany fundatora na podstawie porozumienia między jednostką fundującą i przejmującą prawa i obowiązki fundatora oraz absolwentem; porozumienie powinno rozstrzygać sprawę zwrotu jednostce fundującej wypłaconych kwot stypendium fundowanego w całości lub w części przez jednostkę przejmującą prawa i obowiązki fundatora lub też zwolnienia od zwrotu tych kwot,

2) możliwość przejęcia praw i obowiązków fundatora przez jednostkę, która ma siedzibę w mieście wyłączonym z województwa, tylko w wypadku, gdy jednostka fundująca ma swoją siedzibę również w takim mieście.

2. W stosunku do absolwenta objętego przepisami ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o zatrudnianiu

absolwentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 8, poz. 48) prawa i obowiązki fundatora może przejąć tylko zakład pracy, objęty planem rozdziału stypendiów fundowanych, planem umów przedwstępnych bądź planem skierowań do pracy.

§ 18. 1. Stypendia fundowane podlegają zwrotowi, jeżeli stypendysta nie wykonał obowiązków, o których mowa w § 14.

2. Obowiązek zwrotu pobranych kwot może być nałożony również na studenta, któremu cofnięto stypendium w myśl § 6 lub który z nie usprawiedliwionych przez szkołę przyczyn zrezygnował ze studiów bądź bez zgody zakładu pracy zmienił kierunek studiów.

3. Jeżeli pracownik stypendysta z własnej winy nie przepracował w jednostce fundującej pełnego okresu czasu, o którym mowa w § 14 ust. 1, obowiązany jest zwrócić tej jednostce proporcjonalną część pobranego stypendium fundowanego.

§ 19. 1. Jednostka fundująca, która wbrew umowie stypendialnej nie zawarła z absolwentem umowy o pracę, pomimo że absolwent stawiał się w celu podjęcia pracy (§ 14 ust. 1), obowiązana jest wypłacić absolwentowi odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia, jakie by mu przysługiwało po podjęciu pracy, za okres pozostawania bez pracy, nie mniej jednak niż za jeden miesiąc i nie więcej niż za trzy miesiące.

2. Wypłata odszkodowania powinna nastąpić:

1) najpóźniej na trzeci dzień po stawieniu się absolwenta — w wysokości miesięcznego wynagrodzenia,

2) po upływie miesiąca i następnie po upływie dwóch miesięcy od dnia pierwszej wypłaty — każdorazowo w wysokości miesięcznego wynagrodzenia, jeżeli absolwent nadal pozostaje bez pracy.

3. Wypłata odszkodowania następuje na podstawie zaświadczenia organu do spraw zatrudnienia prezydium rady narodowej właściwej ze względu na siedzibę zakładu pracy albo ze względu na miejsce stałego pobytu absolwenta. W zaświadczeniu powinien być stwierdzony fakt pozostawania bez pracy.

§ 20. 1. Absolwent, o którym mowa w § 19, obowiązany jest zawiadomić niezwłocznie o niezawarciu z nim umowy o pracę organ do spraw zatrudnienia prezydium rady narodowej właściwej ze względu na siedzibę zakładu pracy.

2. Organ do spraw zatrudnienia podejmuje interwencję w zakładzie pracy, a jeżeli interwencja nie doprowadzi do zawarcia umowy o pracę w ciągu 7 dni od dnia, w którym absolwent zgłosił się do pracy, organ do spraw zatrudnienia zawiadamia o niezawarciu umowy o pracę jednostkę nadrzędną nad zakładem pracy. Jeżeli jednostka nadrzędna nie spowoduje zawarcia umowy o pracę w ciągu 20 dni od dnia, w którym absolwent zgłosił się do pracy, absolwent z kierunku studiów nie objętych ustawą o zatrudnianiu absolwentów zwolniony jest od wykonania obowiązku pracy w zakładzie, którego stypendium pobierał.

3. Czynności powierzone organom do spraw zatrudnienia prezydium rad narodowych są wykonywane:

1) w stosunku do absolwentów akademii medycznych — przez odpowiednie organy do spraw zdrowia i opieki społecznej prezydium rad narodowych,

2) w stosunku do absolwentów wyższych szkół

pedagogicznych — przez kuratoria okręgów szkolnych lub inne organy do spraw oświaty prezydium rad narodowych.

§ 21. W wypadkach określonych w § 19 zakład pracy jest obowiązany zwrócić absolwentowi zamieszczeniu:

1) koszty przejazdu do miejscowości stałego pobytu, a na wniosek absolwenta również koszty przejazdu do zakładu pracy według zasad obowiązujących przy podróżach służbowych,

2) koszty pobytu absolwenta w hotelu, jednak za okres nie dłuższy niż 7 dni.

§ 22. Jednostka fundująca zwolniona jest od obowiązku wypłacania absolwentowi odszkodowania określonego w § 19 oraz zwrotu kosztów, o których mowa w § 21, jeżeli po uzyskaniu zgody jednostki nadrzędnej zawiadomi stypendystę listem poleconym o rezygnacji z zatrudnienia go co najmniej na 3 miesiące przed przewidywanym ukończeniem studiów, a w stosunku do stypendystów, objętych przepisami ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych — również pełnomocnika Przewodniczącego Komitetu Pracy i Plac do spraw zatrudnienia absolwentów szkół wyższych, działającego przy szkole, którą stypendysta kończy. W takim wypadku zakład pracy obowiązany jest jednak do wypłacenia stypendyście za pośrednictwem właściwej szkoły wyższej stypendium fundowanego do końca studiów.

§ 23. W wypadkach określonych w §§ 19 i 22 absolwent zwolniony jest od obowiązku zwrotu stypendium.

§ 24. Studentom pobierającym stypendia fundowane, jeżeli spełniają warunki określone w § 30, mogą być przyznawane stypendia naukowe. Na okres wypłaty stypendium naukowego zawieszają się wypłatę stypendium fundowanego, o czym szkoła wyższa obowiązana jest zawiadomić jednostkę fundującą. Jeżeli stypendysta, pobierający stypendium naukowe, nie zostanie po ukończeniu studiów powołany na stanowisko pracownika naukowo-dydaktycznego, obowiązany jest on podjąć pracę w zakładzie pracy fundującym stypendium na okres równy okresowi pobierania stypendium fundowanego i naukowego, nie dłuższy jednak niż 3 lata.

§ 25. Umowa podpisana przez przedstawiciela jednostki fundującej i studenta, któremu zostało przyznane stypendium fundowane, powinna określać szczegółowo wzajemne prawa i obowiązki jednostki fundującej i studenta. Umowa ta nie może zawierać postanowień sprzecznych z zasadami niniejszego rozporządzenia.

Rozdział 4.

Stypendia naukowe.

§ 29. Stypendia naukowe mogą być związane z imionami wybitnych uczonych lub innych osób o wielkich zasługach dla narodu.

§ 30. 1. Stypendia naukowe mogą być przyznawane studentom III roku i wyższych lat studiów spełniającym warunki określone w § 4 ust. 1 pkt 1 i 3 i ust. 2, a ponadto wykazującym się wybitnymi uzdolnieniami i wynikami w obranym kierunku studiów lub w określonej dyscyplinie naukowej oraz zobowiązującym się do pracy na stanowisku pracownika naukowo-dydaktycznego przez okres równy okresowi pobierania stypendium naukowego, nie

dłużej jednak niż 3 lata, a w razie niedopełnienia tego warunku — do zwrotu pobranego stypendium naukowego.

2. Do studentów korzystających ze stypendiów naukowych mają odpowiednio zastosowanie przepisy § 13 ust. 2 i 3 oraz § 18.

3. Minister Kultury i Sztuki określi dyscypliny artystyczne, w których studenci wyższych szkół artystycznych mogą otrzymać w uzasadnionych wypadkach stypendium naukowe bez obowiązku złożenia zobowiązania, przewidzianego w ust. 1.

§ 31. 1. Stypendium naukowe wynosi 1000 zł miesięcznie i wypłacane jest przez szkołę wyższą przez okres dziesięciu miesięcy w roku. Przepis § 11 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

2. Jeżeli płatna praktyka odbywa się w miesiącach, w których wypłacane jest stypendium naukowe — stypendysta otrzymuje w tym okresie różnicę między wysokością pobieranego wynagrodzenia za praktykę a wysokością tego stypendium.

§ 32. 1. Stypendium naukowe może być przyznane również studentowi pobierającemu stypendium fundowane. W tym przypadku ma zastosowanie przepis § 24.

2. W razie powołania na stanowisko pracownika naukowo-dydaktycznego w szkole wyższej stypendysta obowiązany jest do pracy na tym stanowisku przez okres nie krótszy od okresu pobierania stypendium naukowego i ewentualnie pobieranego uprzednio stypendium fundowanego (§ 24), nie dłużej jednak niż 3 lata, a w razie niedopełnienia tego obowiązku — do zwrotu stypendium naukowego i ewentualnie uprzednio pobieranego stypendium fundowanego.

§ 33. Obowiązku zwrotu stypendium naukowego i ewentualnie pobranego uprzednio stypendium fundowanego (§ 30 ust. 1 i § 32 ust. 2) nie ma, jeżeli szkoła wyższa zwolni stypendystę ze stanowiska pracownika naukowo-dydaktycznego przed upływem 3 lat.

Rozdział 9.

Przepisy końcowe i przejściowe.

§ 41. Minister Finansów w porozumieniu z ministrami, którym podlegają szkoły wyższe, i po zasięgnięciu

opinii Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac określa:

1) warunki, jakim powinny odpowiadać jednostki fundujące stypendia, oraz środki własne, z których jednostki te mogą fundować stypendia,

2) tryb gromadzenia i wydatkowania środków przeznaczonych na stypendia fundowane,

3) tryb ewidencji i poboru kwot stypendiów i zasiłków podlegających zwrotowi.

§ 42. 1. W odniesieniu do stypendiów fundowanych, na które zostały zawarte umowy ze stypendystami przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, do zakończenia studiów przez studentów korzystających z tych stypendiów stosuje się przepisy dotychczasowe w zakresie wysokości tych stypendiów i okresu ich wypłacania.

2. Zakłady pracy, które fundowały stypendia ze środków budżetu Państwa, przewidzianych dla szkół wyższych na stypendia i zasiłki dla studentów, obowiązane są od dnia wejścia w życie rozporządzenia całkowicie finansować te stypendia ze środków własnych.

§ 44. 1. Tracą moc:

1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie pomocy stypendialnej dla studentów szkół wyższych (Dz. U. z 1959 r. Nr 6, poz. 35, z 1960 r. Nr 2, poz. 9 i z 1961 r. Nr 28, poz. 137) z zastrzeżeniem § 42 ust. 1,

2) uchwała nr 181 Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1960 r. w sprawie rozszerzenia zakresu stosowania stypendiów fundowanych dla studentów szkół wyższych (Monitor Polski z 1960 r. Nr 50, poz. 236 i z 1961 r. Nr 45, poz. 204).

3. Do czasu wydania zarządzeń przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu obowiązują zarządzenia dotychczasowe ze zmianami wynikającymi z rozporządzenia.

§ 45. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz Ministrowi Finansów i ministrom, którym podlegają szkoły wyższe i jednostki fundujące, oraz prezydiom wojewódzkich rad narodowych.

110

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 czerwca 1966 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie ustalenia stanowisk i uposażeń bibliotekarzy dyplomowanych w niektórych bibliotekach.

(Dziennik Ustaw z dnia 5 lipca 1966 r. Nr 26, poz. 156)

Na podstawie art. 5 i art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 lipca 1965 r. w sprawie ustalenia stanowisk i uposażeń bibliotekarzy dyplomowanych w niektórych bibliotekach (Dz. U. Nr 30, poz. 198) dodaje się pkt 14 i 15 w brzmieniu:

„14) w Centralnej Bibliotece Wojskowej w Warszawie,

15) w Bibliotece Naukowej Sztabu Generalnego.”

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Obrony Narodowej.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

UCHWAŁA Nr 143 RADY MINISTRÓW

z dnia 27 maja 1966 r.

w sprawie wynagradzania pracowników zatrudnionych w terenowych jednostkach służby weterynaryjnej resortu rolnictwa.

(Monitor Polski z dnia 17 czerwca 1966 r. Nr 28, poz. 143)

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. Przepisy niniejszej uchwały stosuje się do pracowników zatrudnionych w zakładach weterynarii resortu rolnictwa oraz w ogniwach organizacyjnych wchodzących w skład tych zakładów.

§ 2. 1. Ustala się dla lekarzy weterynarii następujące stawki miesięcznego uposażenia podstawowego:

Grupa	Staż pracy	Kwota miesięcznego uposażenia podstawowego w złotych
I	w ciągu pierwszych 3 lat	1.550
II	po 3 latach	1.700
III	po 5 latach	1.900
IV	po 10 latach	2.100
V	po 15 latach	2.400
VI	po 20 latach	2.700

2. Minister Rolnictwa w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac ustali kierunki studiów i stano-

wiska, na których mogą być zatrudnieni w fachowej służbie weterynaryjnej inni, poza lekarzami weterynarii, pracownicy z wyższym wykształceniem, wynagradzani według stawek określonych w ust. 1.

§ 3. 1. Ustala się dla średniego personelu weterynaryjnego następujące stawki miesięcznego uposażenia podstawowego:

Grupa	Kwota miesięcznego uposażenia podstawowego w złotych
I	1.000
II	1.050
III	1.200
IV	1.300
V	1.450
VI	1.600
VII	1.750

2. Zaszeregowanie pracowników średniego personelu weterynaryjnego do poszczególnych grup uposażenia określa poniższa tabela:

Grupa	Sanitariusz weterynarii, trychinoskopista, skrawkarz	Oglądacz mięsa lub kontroler sanitarno-weterynaryjny zatrudniony poza obwodem terenowym, laborant weterynaryjny bez średniego wykształcenia	Technik weterynarii, laborant weterynaryjny z średnim wykształceniem	Laborant weterynaryjny absolwent pomaturalnej szkoły dla laborantów
I	w ciągu pierwszych 3 lat pracy	—	—	—
II	po 3 latach pracy	w ciągu pierwszych 3 lat pracy	—	—
III	po 8 latach pracy	po 3 latach pracy	w ciągu pierwszych 3 lat pracy	—
IV	po 13 latach pracy	po 8 latach pracy	po 3 latach pracy	w ciągu pierwszych 5 lat pracy
V	po 18 latach pracy	po 13 latach pracy	po 8 latach pracy	po 5 latach pracy
VI	—	po 18 latach pracy	po 13 latach pracy	po 10 latach pracy
VII	—	—	po 18 latach pracy	po 18 latach pracy

3. Dla oglądaczy mięsa i kontrolerów sanitarno-weterynaryjnych zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w terenowych obwodach urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa ustala się miesięczne uposażenie podstawowe w wysokości od 850 do 1.050 zł.

§ 4. 1. Ustala się dla pracowników administracyjnych następujące stawki miesięcznego uposażenia podstawowego:

1) dla pracowników wojewódzkich zakładów weterynarii (zakładów weterynarii miast wyłączonych z województw):

Lp.	Nazwa stanowiska	Kwota miesięcznego uposażenia podstawowego w złotych	
		od	do
1	Kierownik działu	2.800	3.500
2	Główny księgowy	2.200	3.200
3	Kierownik oddziału	2.000	3.000
4	Starszy instruktor	1.600	2.800
5	Instruktor	1.500	2.500
6	Starszy księgowy, starszy referent	1.350	2.000
7	Księgowy, referent	1.150	1.700
8	Maszynistka	900	1.400

2) dla pracowników powiatowych (miejskich) zakładów weterynarii:

Lp.	Nazwa stanowiska	Kwota miesięcznego uposażenia podstawowego w złotych	
		od	do
1	Kierownik oddziału	2.000	2.800
2	Główny księgowy	1.800	2.500
3	Instruktor	1.500	2.300
4	Starszy księgowy, starszy referent	1.200	1.700
5	Referent, księgowy	1.050	1.550
6	Maszynistka	900	1.400

2. Minister Rolnictwa w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac określi wymagane kwalifikacje w zakresie wykształcenia i lat praktyki zawodowej dla poszczególnych stanowisk wymienionych w ust. 1.

3. Do radców prawnych wojewódzkich zakładów weterynarii (zakładów weterynarii miast wyłączonych z województw) stosuje się odpowiednio przepisy uchwały nr 400 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1963 r. w sprawie zasad wynagradzania radców prawnych i referentów prawnych zatrudnionych w przedsiębiorstwach państwowych, zjednoczeniach oraz w bankach państwowych (Monitor Polski Nr 94, poz. 438).

§ 5. Dla stajennych-dozorców, stemplarzy, tacych, pomocniczych pracowników laboratoryjnych i innych robotników przyuczonych ustala się miesięczne uposażenie podstawowe w wysokości od 850 do 1050 zł.

§ 6. Minister Rolnictwa w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac ustali zasady podwyższania o określone kwoty miesięcznego uposażenia podstawowego pracowników wymienionych w § 2 i § 3, zatrudnionych na określonych stanowiskach.

§ 7. Miesięczne uposażenie podstawowe pracowników wynagradzanych według zasad określonych w § 2, posiadających stopień naukowy doktora, zwiększa

się o kwotę 300 zł miesięcznie, a stopień naukowy docenta — o kwotę 600 zł miesięcznie.

§ 8. Minister Rolnictwa w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac ustali kategorie pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach pracy, którym podwyższa się miesięczne uposażenie podstawowe o kwotę od 150 do 800 zł miesięcznie, i określi zasady podwyższania tego uposażenia.

§ 9. 1. Kierownikom zakładów weterynarii, zatrudnionym na stanowiskach wojewódzkich lub powiatowych lekarzy weterynarii i otrzymującym z tego tytułu uposażenie zasadnicze z budżetów prezydiów właściwych rad narodowych, przyznaje się dodatkowe wynagrodzenie miesięczne w wysokości:

1) kierownikom wojewódzkich zakładów weterynarii — od 800 do 1200 zł,

2) kierownikom powiatowych (miejskich) zakładów weterynarii oraz kierownikom zakładów weterynarii miast wyłączonych z województw — od 700 do 1000 zł.

2. Do kierowników zakładów weterynarii mają odpowiednie zastosowanie przepisy ustalone na podstawie § 6 oraz przepisy § 7 i § 8.

§ 10. Pracownicy fachowej służby weterynaryjnej nie mogą być dodatkowo zatrudniani na podstawie umowy o pracę w innym zakładzie weterynarii albo w innym ogniwie organizacyjnym tego samego zakładu weterynarii w wymiarze przekraczającym łącznie 10 godzin dziennie.

§ 11. 1. W razie zatrudnienia na podstawie umowy o pracę pracownika fachowej służby weterynaryjnej w wymiarze mniejszym niż 42 godziny tygodniowo, wypłaca mu się za każdą godzinę pracy uposażenie, stanowiące $\frac{1}{175}$ część miesięcznego uposażenia podstawowego i innych stałych dopłat przysługujących na danym stanowisku.

2. W razie zatrudnienia pracownika w wymiarze przekraczającym 1 etat w różnych ogniwach organizacyjnych tego samego zakładu weterynarii, uposażenie może być podwyższone na zasadach określonych w §§ 6, 7, 8 i 9 wyłącznie z tytułu pracy na jednym stanowisku.

§ 12. Miesięczne uposażenie podstawowe i inne stałe dopłaty, o których mowa w §§ 6, 7, 8 i 9, wypłaca się miesięcznie z góry.

§ 13. Pracownicy fizyczni (stajenni-dozorczy, stemplarze, tacy, pomocniczy pracownicy laboratoryjni i inni robotnicy przyuczony) otrzymują za pracę wykonywaną w godzinach nadliczbowych wynagrodzenie obliczone według przepisów o czasie pracy w przemyśle i handlu.

§ 14. 1. Pracownicy wynagradzani według zasad określonych w § 2 i § 3 ust. 1 i 2 otrzymują za dyżury wykonywane poza normalnymi godzinami pracy wynagrodzenie dodatkowe według stawek ustalonych w trybie § 20 ust. 1 pkt 2.

2. Wynagrodzenie za dyżury (ust. 1) będzie wypłacane tylko wtedy, gdy pracownik nie otrzymał w zamian za to innego dnia (części dnia) wolnego od pracy. W zakładach leczniczych dla zwierząt wynagrodzenie dodatkowe za dyżury może być przyznane wyłącznie w wypadkach określonych przez Ministra Rolnictwa w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych.

3. Do uposażenia przysługującego pracownikowi

za czas uzasadnionej nieobecności w pracy, za który w myśl obowiązujących przepisów zachowuje on prawo do uposażenia, wlicza się oprócz miesięcznego uposażenia podstawowego wraz z innymi stałymi dopłatami również średnie wynagrodzenie za pełnienie dyżurów z 3 miesięcy bezpośrednio poprzedzających przerwę w pracy, jeżeli pełnienie dyżurów miało charakter stały.

4. Minister Rolnictwa w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może zryczałtować niektóre wynagrodzenia dodatkowe za dyżury.

§ 15. 1. Minister Rolnictwa w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych ustali szczegółowe zasady obliczania okresu pracy stanowiącego podstawę przejścia pracowników wymienionych w § 2 i § 3 do wyższej stawki miesięcznego uposażenia podstawowego.

2. Przejście do wyższej stawki miesięcznego uposażenia podstawowego pracowników, o których mowa w ust. 1, następuje z dniem pierwszym miesiąca po nabyciu uprawnień do tej stawki.

3. Przy przyjęciu do pracy pracowników, o których mowa w § 3 ust. 3 oraz w § 4 i § 5, przynajmniej w zasadzie najniższą stawkę uposażenia. Jednakże ze względu na wyjątkowe kwalifikacje, rodzaj wykonywanej pracy i stopień związanej z nią odpowiedzialności może być pracownikowi przyjmowanemu do pracy przyznana wyższa stawka w ramach stawek przewidzianych dla danego stanowiska.

4. W razie awansu wszystkich kategorii pracowników podwyżka wynagrodzenia w ramach obowiązujących stawek nie może być niższa od 50 zł.

§ 16. 1. Na fundusz premiiowy dla pracowników administracyjnych za sporządzenie w terminie bilansu rocznego przeznaczają się kwotę w wysokości do 15% jednomiesięcznego funduszu płac pracowników administracyjnych biorących udział w sporządzaniu bilansu. Wysokość premii indywidualnej za sporządzenie w terminie rocznego bilansu nie może przekroczyć 30% jednomiesięcznego wynagrodzenia danego pracownika.

2. Szczegółowe zasady przyznawania premii za sporządzenie w terminie bilansu rocznego określi Minister Rolnictwa w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych.

§ 17. Pracownikom przeprowadzającym mikroskopowe badanie mięsa na włośnię przysługuje w każdym wypadku wykrycia włośni w badanym mięsie nagroda w wysokości 200 zł wypłacana ze specjalnego funduszu nagród.

§ 18. 1. Ustala się dla zakładów weterynarii fundusz nagród w wysokości do 2% planowanego funduszu płac wszystkich pracowników zakładu.

2. Szczegółowe zasady ustalania funduszu nagród w zależności od zakresu i wagi zadań przewidzianych do wykonania dla danego zakładu oraz zasady przyznawania nagród indywidualnych dla pracowników określi Minister Rolnictwa w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych.

§ 19. 1. Zatrudnieni w zakładach weterynarii rzemieślnicy i robotnicy gospodarzy, palacze centralnego ogrzewania, starsi woźni, woźni, dozorczy, gońcy i sprzątaczkę otrzymują uposażenie według stawek

przysługujących pracownikom obsługi, zatrudnionym w przydiach rad narodowych.

2. Zasady wynagradzania pracowników samochodowych zatrudnionych w zakładach weterynarii regulują odrębne przepisy.

§ 20. 1. Minister Rolnictwa w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac ustali:

1) zasady premiowania niektórych pracowników służby weterynaryjnej oraz stawki wynagrodzenia konsultantów,

2) stawki wynagrodzenia za pełnienie dyżurów i za wykonywanie czynności zleconych,

3) zasady przyznawania umundurowania lekarzom weterynarii — inspektorom komórki granicznego (portowego) lekarza weterynarii oraz składniki i wzory tego umundurowania,

4) wysokość ryczałtu za wykonywanie niektórych czynności nie mających charakteru stałego oraz ryczałtu z tytułu niektórych kosztów dojazdu.

2. Minister Rolnictwa w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może ustalić zasady dodatkowego wynagradzania w wysokości od 500 do 2000 zł miesięcznie oraz termin ich wprowadzenia dla:

1) kierowników zakładów weterynarii odpowiadających określonym wymaganiom,

2) pracowników fachowej służby weterynaryjnej ośrodków opieki nad hodowlą wielkostatną, a w razie potrzeby także innych ośrodków, którzy wykonują określone zadania wynikające z potrzeb produkcji zwierzęcej,

3) pracowników fachowych weterynaryjnych inspektoratów sanitarnych wszystkich szczebli po włączeniu do ich obowiązków służbowych zadań polegających na pełnieniu nadzoru nad produkcją artykułów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych na eksport.

§ 21. Z dniem wejścia w życie uchwały pracownikom objętym uchwałą nie przysługuje:

1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniższą zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),

2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

§ 22. 1. Dla pracowników zatrudnionych w terenowych jednostkach służby weterynaryjnej resortu rolnictwa objętych regulacją płac przejściowy dodatek mieszkaniowy, wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239), w kwocie ustalonej przez wynajmującego w wyciągu karty lokatorskiej, ulega z dniem 1 czerwca 1966 r. trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto, uzyskanej w wyniku regulacji, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia należy rozumieć wzrost netto stałych elementów wynagrodze-

nia, tj. uposażenia podstawowego oraz dopłat do tego uposażenia w głównym miejscu pracy.

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku, pozostałą część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 2 wypłaca się do dnia 31 grudnia 1966 r.

4. Począwszy od 1 stycznia 1967 r. ustalenie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku na każde półrocze, począwszy od pierwszego półrocza 1967 r., przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r., powiększonego o kwotę podwyżki wynagrodzenia netto w dniu 1 czerwca 1966 r. (ust. 2).

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego skutkuje obniżeniem w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym — począwszy od 1967 r. — średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od wysokości zarobku uzyskiwanego w późniejszych okresach. W tym celu niezależnie od obliczeń półrocznych dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym niniejszą uchwałą nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego.

9. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac może określić w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Centralną Radą Związków Zawodowych sposób rozliczenia przejściowych dodatków mieszkaniowych wypłaconych za miesiąc czerwiec 1966 r. z uwzględnieniem przepisów ust. 1—8.

§ 23. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Rolnictwa, Ministrowi Finansów oraz Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac.

§ 24. 1. Traci moc uchwała nr 50 Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1959 r. w sprawie wynagradzania pracowników zatrudnionych w terenowych jednostkach służby weterynaryjnej resortu rolnictwa (Monitor Polski Nr 13, poz. 44).

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej uchwały zachowują moc dotychczasowe przepisy wykonawcze.

§ 25. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r., z tym że podwyżka wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 1966 r., wynikająca z regulacji, ulega zmniejszeniu o wypłacony za ten miesiąc dodatek mieszkaniowy lub odpowiednią jego część, jeżeli pracownik traci wskutek podwyżki prawo do tego dodatku w całości lub w części.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

112

UCHWAŁA Nr 144 RADY MINISTRÓW

z dnia 27 maja 1966 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie stypendiów specjalizacyjnych dla lekarzy odbywających specjalizację.

(*Monitor Polski z dnia 17 czerwca 1966 r. Nr 28, poz. 144*)

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 113 Rady Ministrów z dnia 24 marca 1959 r. w sprawie stypendiów specjalizacyjnych dla lekarzy odbywających specjalizację (*Monitor Polski Nr 29, poz. 133*) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wysokość stypendium ustala się na 1600 zł miesięcznie.”,

2) w § 10 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Stypendyści, którzy przed dniem 1 czerwca 1966 r. otrzymali stypendium wyższe niż określone w § 2 ust. 1, zachowują prawo do stypendium w dotychczasowej wysokości do upływu terminu, na które zostało ono im przyznane.”

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

113

UCHWAŁA Nr 145 RADY MINISTRÓW

z dnia 27 maja 1966 r.

w sprawie wynagradzania niektórych pracowników zatrudnionych w wojewódzkich zarządach aptek.

(*Monitor Polski z dnia 17 czerwca 1966 r. Nr 28, poz. 145*)

§ 1. 1. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac ustalili:

1) stawki wynagrodzenia podstawowego dla niektórych pracowników zatrudnionych w wojewódzkich zarządach aptek w granicach od zł 850 do zł 4500 miesięcznie przy zatrudnieniu w wymiarze 46 godzin tygodniowo,

2) zasady premiowania niektórych pracowników umysłowych w wysokości do 20% oraz niektórych pracowników fizycznych w wysokości do 25% wynagrodzenia podstawowego za wykonanie określonych zadań,

3) stanowiska, do których przywiązane jest dodatkowe wynagrodzenie za szczególne warunki pracy w wysokości 10% dotychczasowego wynagrodzenia zasadniczego,

4) zasady wynagradzania i premiowania rzemieślników na podstawie uchwały nr 14 Rady Ministrów z dnia 26 stycznia 1965 r. w sprawie regulacji płac niektórych pracowników przedsiębiorstw handlu wewnętrznego.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy pracowników aptek i punktów aptecznych, laboratoriów kontrolnych oraz pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu.

3. Znosi się dotychczasowe dodatki specjalne w wysokości od 10 do 25% wynagrodzenia zasadniczego, przysługujące magistrów farmacji, prowizorów farmacji, aptekarzom aprobowanym, pomocnikom aptekarskim i asystentom aptecznym.

§ 2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia ustali wykaz pracowników, którym nie przysługuje dodatkowe wynagrodzenie za pracę wykonywaną poza normalnymi godzinami pracy.

§ 3. Zwiększa się osobowy fundusz płac wojewódzkim zarządom aptek na rok 1966 o 10,5 mln zł w stosunku rocznym, z czego 2,1 mln zł stanowi fundusz płac z tytułu likwidacji dotychczasowych premii za przekraczanie planów produkcji i fasunków w laboratoriach galenowych i fasowniach, jako pozorne skutki finansowe.

§ 4. Średnia podwyżka na 1 pracownika nie może wynieść więcej niż 113 zł brutto miesięcznie.

§ 5. 1. Dla pracowników objętych uchwałą przejściowy dodatek mieszkaniowy, wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239), w kwocie ustalonej przez wynajmującego w wyciągu z karty lokatorskiej, ulega z dniem 1 czerwca 1966 r. trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto, uzyskanej w wyniku regulacji, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia należy rozumieć wzrost netto stałych elementów wynagrodzenia, tj. wynagrodzenia podstawowego oraz dopłat do tego wynagrodzenia w głównym miejscu pracy.

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku, pozostałą część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 1 i 2 wypłaca się do dnia 31 grudnia 1966 r.

4. Poczawszy od 1 stycznia 1967 r. ustalanie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku na każde półrocze, poczawszy od I półrocza 1967 r., przyjmuje się porównanie śred-

niomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r., powiększonego o kwotę podwyżki wynagrodzenia netto w dniu 1 czerwca 1966 r. (ust. 2).

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego skutkuje obniżeniem w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym, poczawszy od 1967 r., średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od wysokości zarobku uzyskiwanego w późniejszych okresach. W tym celu — niezależnie od obliczeń półrocznych — dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym niniejszą uchwałą nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239).

9. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac może określić w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Centralną Radą Związków Zawodowych sposób rozliczenia przejściowych dodatków mieszkaniowych, wypłaconych za miesiąc czerwiec 1966 r., z uwzględnieniem przepisów ust. 1—8.

§ 6. Pracownikom objętym uchwałą nie przysługuje:

1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku do wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),

2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

§ 7. Upoważnia się Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej do zawarcia z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia dodatkowego protokołu do zbiorowego układu pracy pracowników aptek z dnia 31 grudnia 1958 r. przy uwzględnieniu przepisów niniejszej uchwały.

§ 8. W zakresie unormowanym niniejszą uchwałą tracą moc dotychczasowe przepisy.

§ 9. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz Ministrowi Finansów.

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r., z tym że podwyżka wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 1966 r. wynikająca z regulacji ulega zmniejszeniu o wypłacony za ten miesiąc dodatek mieszkaniowy lub odpowiednią jego część, jeżeli pracownik traci wskutek podwyżki prawo do tego dodatku w całości lub w części.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

114

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 6 maja 1966 r.

o zmianie rozporządzenia w sprawie dodatku służbowego dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”.*(Dziennik Ustaw z dnia 13 czerwca 1966 r. Nr 21, poz. 136)*

Na podstawie art. 18 ust. 2 przepisów z dnia 22 marca 1928 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” (Dz. U. z 1932 r. Nr 105, poz. 379), art. 65 i art. 66 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o łączności (Dz. U. Nr 8, poz. 48) i § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1957 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” (Dz. U. z 1966 r. Nr 9, poz. 58) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Łączności z dnia 22 grudnia 1964 r. w sprawie dodatku służbowego dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa

„Polska Poczta, Telegraf i Telefon” (Dz. U. z 1965 r. Nr 3, poz. 11) wprowadza się następującą zmianę:

w § 1 dodaje się ust. 3 w następującym brzmieniu:

„3. W razie kolejnego powierzenia pracownikowi zastępstwa pracowników określonych w ust. 2, do 3-miesięcznego okresu zastępstwa przewidzianego w ust. 2 pkt 2 wlicza się poszczególne okresy wykonywania zastępstwa. Za kolejne powierzenie zastępstwa uważa się wypadki, w których objęcie zastępstwa następuje w ciągu 7 dni od ukończenia zastępstwa poprzednio powierzono.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Łączności: *Z. Moskwa*

115

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 6 maja 1966 r.

o zmianie rozporządzenia w sprawie dodatków dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” za nocną służbę oraz za specjalne i uciążliwe warunki pracy.*(Dziennik Ustaw z dnia 13 czerwca 1966 r. Nr 21, poz. 137)*

Na podstawie art. 18 ust. 2 przepisów z dnia 22 marca 1928 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” (Dz. U. z 1932 r. Nr 105, poz. 379), art. 65 i art. 66 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o łączności (Dz. U. Nr 8, poz. 48) i § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1957 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” (Dz. U. z 1966 r. Nr 9, poz. 58) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Łączności z dnia 22 grudnia 1964 r. w sprawie dodatków dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Pocz-

ta, Telegraf i Telefon” za nocną służbę oraz za specjalne i uciążliwe warunki pracy (Dz. U. z 1965 r. Nr 3, poz. 12) wprowadza się następującą zmianę:

W § 20 dodaje się ust. 3 w następującym brzmieniu:

„3. Pracownik pobierający dodatek określony w §§ 3, 5, 6 i 7 zachowuje prawo do pobierania tego dodatku, obliczonego w sposób określony w ust. 1, w okresie zastępowania pracownika zajmującego stanowisko, z którym związany jest dodatek służbowy, nie dłużej jednak niż przez trzy miesiące.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Łączności: *Z. Moskwa*

116

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 9 kwietnia 1966 r.

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach gastronomicznych i przemysłu garmazeryjnego.*(Dziennik Ustaw z dnia 21 czerwca 1966 r. Nr 22, poz. 142)*

Na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 30 marca 1965 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. Nr 13, poz. 91) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy zakładów gastronomicznych i innych zakładów żywienia zbiorowe-

go oraz zakładów przemysłu garmazeryjnego, zwanych w dalszych przepisach rozporządzenia „zakładami”.

2. Zakładami sezonowymi w rozumieniu rozporządzenia są zakłady prowadzące działalność w okresie do 5 miesięcy w roku w sezonie letnim.

§ 2. 1. Zakłady powinny być zabezpieczone przed szkodliwym działaniem dymów, pyłów, par i przykrych zapachów.

2. Część produkcyjna i magazynowa zakładu nie może być położona od strony południowej budynku.

§ 3. Na każdego pracownika jednocześnie zatrudnionego w pomieszczeniach produkcyjnych zakładu powinno przypadać:

1) w zakładach stałych — nie mniej niż 13 m³ wolnej objętości pomieszczenia,

2) w zakładach sezonowych — nie mniej niż 10 m³ wolnej objętości pomieszczenia.

§ 4. 1. Sala konsumentów i miejsce odbioru posiłków przeznaczonych do konsumpcji na miejscu powinny znajdować się na jednej kondygnacji.

2. W pomieszczeniach znajdujących się na jednej kondygnacji niedopuszczalne jest stosowanie progów przypodłogowych oraz różnicowanie poziomów podłóg.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do zakładów sezonowych.

§ 5. Podłogi w pomieszczeniach pracy powinny być wykonane w sposób zabezpieczający pracowników przed poślizgnięciem. W pomieszczeniach, w których produkcja powoduje zamoczenie podłogi, należy zabezpieczyć pracowników przed zamoczeniem przez zastosowanie krater lub w inny sposób.

§ 6. 1. Zakłady powinny posiadać odpowiednią ilość otwieranych okien, zapewniających należyte przewietrzanie pomieszczeń. W zakładach czynnych cały rok powinny być zainstalowane górne wywietrzniki, łatwo otwierane i zamykane z poziomu podłogi, a w zakładach sezonowych — okna łatwo otwierane z poziomu podłogi.

2. Powinien być zapewniony dogodny i bezpieczny dostęp do okien pomieszczeń w celu czyszczenia szyb od wewnątrz i zewnątrz.

§ 7. Zabrania się ogrzewania pomieszczeń zakładu przy pomocy przenośnych żeliwnych pieców węglowych, gazowych, koksowników i trociniaków.

§ 8. 1. We wszystkich pomieszczeniach zakładu urządzenia wentylacyjne powinny działać sprawnie i zapewniać odpowiednią wymianę powietrza.

2. W pomieszczeniu kuchni powinny działać sprawnie urządzenia do usuwania gazów spalinyowych, pary i zapachów potraw.

3. Dopuszczalna intensywność hałasu nie powinna przekraczać w pomieszczeniach produkcyjnych 50 decybeli.

§ 9. Wpusty ściekowe oraz tłuszczowniki i osadniki powinny być utrzymywane w należytej czystości i opróżniane codziennie.

Rozdział 2.

Obsługa urządzeń do obróbki mechanicznej.

§ 10. Szerokość miejsca roboczego wzdłuż stołu nie może być mniejsza niż 0,8 m.

§ 11. Na stołach obitych blachą zabrania się krajać i rozdrabniania produktów bezpośrednio na blasze.

§ 12. 1. Narzędzia ręczne oraz naczynia używane w zakładach powinny stale znajdować się w sprawnym stanie oraz bez uszkodzeń.

2. Trzonki noży do rozbierania mięsa i trzonki ostrzałek do noży powinny mieć nasadę zabezpieczającą przed poślizgnięciem dłoni i skaleczeniem.

§ 13. 1. W krajarkach do warzyw surowiec wolno dociskać do tarcz tnących tylko specjalnymi dociskaczami.

2. Gardziele maszyn do mielenia i rozdrabniania produktów powinny być zabezpieczone osłoną uniemożliwiającą zetknięcie się ręki ze ślimakiem. Produkty wolno popychać do gardzieli tylko za pomocą popychacza.

3. Naprawa, czyszczenie i mycie maszyn mogą być dokonywane tylko po wyłączeniu ich z ruchu oraz spod napięcia.

§ 14. 1. Uruchamianie maszyny i urządzenia elektryczne może wyłączać pracownik wyznaczony przez kierownika zakładu.

2. Nad maszynami i urządzeniami elektrycznymi powinny być umieszczone tablice ostrzegawcze z napisem „Zabrania się włączania urządzeń elektrycznych osobom nie upoważnionym”.

3. Wyłączniki urządzeń elektrycznych powinny znajdować się w pobliżu miejsca roboczego, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

4. Zakład obowiązany jest prowadzić książkę kontroli oporności uziemień lub skuteczności zerowań. W książce kontroli powinny być wpisywane daty, wyniki pomiarów oraz uwagi o naprawach uziomów i terminy usunięcia stwierdzonych usterek.

§ 15. Sprawdzanie działania i konserwacje maszyn i urządzeń elektrycznych może przeprowadzać, po wyłączeniu ich spod napięcia, pracownik uprawniony do wykonywania tych czynności.

Rozdział 3.

Obsługa urządzeń w kuchniach, bufetach i przygotowalniach.

§ 16. 1. Trzony kuchenne opalane węglem powinny być tak sytuowane w kuchni, aby paleniska leżały po stronie przeciwnej w stosunku do rozdzielni przykuchennej i aby zapewniony był swobodny dostęp do piekarników wbudowanych w trzony. Trzon powinien być obwieszony metalową poręczą ochronną, opartą na wsporniku, w odległości 10 cm od krawędzi płyty.

2. Odległość krawędzi trzonu opalanego węglem od stołu roboczego powinna wynosić nie mniej niż 1,6 m, a od innych urządzeń — nie mniej niż 2,0 m, w zakładach zaś sezonowych — nie mniej niż 1,6 m.

3. W razie ustawienia w kuchni dwóch trzonów paleniskami do siebie, odległość między nimi powinna wynosić nie mniej niż 2,0 m.

4. Odległość trzonów od kotłów warzelnych i innych urządzeń grzejnych powinna wynosić nie mniej niż 2,0 m, a w zakładach sezonowych — nie mniej niż 1,6 m.

5. W razie ustawienia urządzeń grzejnych w układzie szeregowym lub zespołowym nie stosuje się przepisu ust. 4.

§ 17. 1. Ustawianie na płytę i zdejmowanie z płyty naczyń napełnionych gorącymi płynami i potrawami, o łącznym ciężarze (wraz z naczyniami) powyżej 15 kg, oraz ich przenoszenie nie może być dokonywane przez jedną osobę. Niedopuszczalne jest ustawianie na płytach kuchennych naczyń przenośnych o pojemności powyżej 50 l.

2. Niedozwolone jest używanie naczyń z obluzowanymi uchwytami lub z uszkodzoną emalią.

3. Naczynia przenośne z płytami gorącymi powinny posiadać zabezpieczenie, zapobiegające przyskaniu cieczy na zewnątrz, oraz odpowiednie uchwyty, umożliwiające bezpieczne trzymanie bezpośred-

nio naczyń lub włożenie w uchwyty odpowiednich nosideł. Naczynia z płytami o temperaturze powyżej 45° C wolno napełniać do 4/5 wysokości naczynia.

4. Naczynia z płynami i potrawami zimnymi i gorącymi, o łącznym ciężarze (wraz z naczyniami) powyżej 30 kg, powinny być przenoszone przez dwie osoby lub przewożone na wózkach.

§ 18. 1. Szerokość przejść komunikacyjnych między poszczególnymi grupami kotłów powinna wynosić nie mniej niż 1,5 m, a w zakładach sezonowych — nie mniej niż 1,2 m.

2. Zakład obowiązany jest ustalić okres pracy każdego kotła (ilość gotowań), po którym powinien nastąpić przegląd techniczny osprzętu, ścian i pokrywy kotła.

3. Zawory bezpieczeństwa w kotłach warzelnych powinny być bieżąco konserwowane.

4. Przy napełnianiu kotła warzelnego należy pozostawić wolną przestrzeń o wysokości co najmniej 10 cm pomiędzy poziomem zawartości a górną krawędzią kotła.

5. Zabrania się używania do rozpalania w piecach i kotłach warzelnych opalanych węglem łatwo zapalnych cieczy, jak nafta, benzyna, spirytus itp.

§ 19. Przy obsłudze elektrycznie podgrzewanych kotłów warzelnych, trzonów kuchennych, piekarników i patelni powinny być przestrzegane przepisy bezpieczeństwa, obowiązujące przy obsłudze urządzeń elektrycznych. Przed napełnieniem elektrycznie podgrzewanego kotła warzelnego należy sprawdzić i uzupełnić poziom wody w łaźni wodnej.

§ 20. 1. Przy zapalaniu palników gazowych należy najpierw zapalić zapałkę lub świecę gazową, a następnie otworzyć kurek gazowy.

2. W razie stwierdzenia ulatniania się gazu w kuchni lub w innym pomieszczeniu, w którym znajdują się wygaszone palniki, nie wolno używać otwartego płomienia lub przekreślać kontaktów elektrycznych do czasu dokładnego przewietrzenia pomieszczenia.

3. Niedopuszczalne jest wykrywanie nieszczelności instalacji gazowej przy pomocy otwartego płomienia. Wykrywanie nieszczelności instalacji gazowej powinno być wykonywane przy użyciu rozтворu wody z mydłem.

§ 21. W razie wykazania przez manometr przekroczenia dopuszczalnego roboczego ciśnienia w kotle warzelnym powyżej 0,5 at — urządzenie grzejne powinno być niezwłocznie wyłączone, a gdy chodzi o kotły warzelne ogrzewane węglem — należy niezwłocznie otworzyć drzwiczki paleniska. Jeżeli manometr w kotle ogrzewanym węglem wykazuje dalszy wzrost ciśnienia, paleniska powinny być całkowicie oczyszczone przez usunięcie opału na zewnątrz budynku.

§ 22. Kocioł warzelny powinien być tak usytuowany, aby struga pary przy jego otwieraniu nie była skierowana na obsługującego go pracownika.

§ 23. 1. Urządzenia pod ciśnieniem, jak ekspresy, saturatory itp., powinny być stale należycie konserwowane.

2. Przy rozlewie piwa z beczek do kufla powinien być stosowany reduktor ciśnienia wraz z manometrem. Beczki z piwem powinny znajdować się w miarę możliwości w osobnym pomieszczeniu lub w piwnicy. W razie niemożliwości takiego usytu-

wania beczek powinny one posiadać osłonę zabezpieczającą pracowników przed skutkami rozerwania beczki.

Rozdział 4.

Magazynowanie towarów.

§ 24. W czasie przyjmowania lub ekspedycji towarów powinien być ograniczony ruch pracowników przez pomieszczenia, w których odbywa się wyładowanie lub ładowanie towarów. W pomieszczeniu tym należy zapewnić bezpieczne przejścia podczas wyładowywania lub ładowania towarów.

§ 25. 1. Szerokość przejść w magazynach o powierzchni od 15 do 30 m² powinna wynosić nie mniej niż 0,9 m, a w magazynach o powierzchni powyżej 30 m² — nie mniej niż 1,20 m. W magazynach o powierzchni do 15 m² może nie być przejść albo przejścia mogą być mniejsze niż 0,9 m, w zależności od potrzeb funkcjonalnych magazynu.

2. Niedozwolone jest ustawianie w przejściach i na traktach komunikacyjnych magazynów paczek, worków, skrzyń lub innych przedmiotów.

§ 26. Górne półki regałów nie powinny znajdować się wyżej niż 180 cm od poziomu podłogi.

Rozdział 5.

Transport wewnątrzzakładowy.

§ 27. 1. Wózki do transportu powinny mieć uchwyty zaopatrzone w osłony zabezpieczające ręce pracowników przed urazami.

2. Koła wózków powinny być ogumione.

3. Trakty komunikacyjne dla ruchu wózków powinny mieć szerokość nie mniejszą niż 1,2 m.

§ 28. Końcowa prędkość ładunku na ześlizgu nie powinna przekraczać 0,75 m/sek. Wysokość stołu odbioru przy ześlizgu powinna wynosić 70—90 cm. Zabrania się umieszczania nie zabezpieczonych ześlizgów nad przejściami lub drogami komunikacyjnymi.

§ 29. 1. Obsługa dźwigów towarowych może być powierzona tylko osobom odpowiednio przeszkolonym.

2. Sprawność działania dźwigu towarowego powinna być kontrolowana co najmniej raz na 10 dni.

3. Dźwig przeznaczony wyłącznie do transportu towarowego nie może być używany do przewozu osób.

4. Przy dźwigu należy umieścić na widocznym miejscu oznaczenie dopuszczalnego obciążenia oraz odpowiednie napisy ostrzegawcze.

Rozdział 6.

Przepisy higieniczno-sanitarne.

§ 30. 1. Szatnia dla pracowników powinna mieć bezpośrednie połączenie z umywalnią i natryskami. W szatni powinno przypadać w zakładach gastronomicznych nie mniej niż 0,50 m², a w zakładach przemysłu garmazeryjnego — nie mniej niż 0,65 m² powierzchni podłogi na każdego pracownika, licząc łącznie z powierzchnią zajęta przez urządzenia i przejścia, przy jednopoziomowym ustawieniu szafek. W zakładach sezonowych dopuszcza się stosowanie szafek piętrowych bądź szatni wieszakowych.

2. Każdy pracownik zakładu zatrudniony przy produkcji lub obsłudze konsumentów powinien mieć

przydzieloną w szatni szafkę dwudzielną do przechowywania odzieży domowej i odzieży roboczej. Szatnia powinna być wyposażona w krzesła oraz lustra ścienne.

3. W zakładach zatrudniających do 15 osób na jedną zmianę powinna być urządzona jedna szatnia z kabiną do rozbierania, z tym że w razie zatrudnienia w tej liczbie równocześnie powyżej 5 kobiet i 5 mężczyzn powinny być urządzone dwie oddzielne szatnie. Przy zatrudnieniu powyżej 15 osób na jedną zmianę powinny być urządzone dwie oddzielne szatnie.

§ 31. 1. W zakładach przemysłu garmazeryjnego na każdych 12 pracowników najliczniejszej zmiany, zatrudnionych przy produkcji, powinno przypadać jedno sitko natryskowe.

2. W zakładach gastronomicznych i innych zakładach żywienia zbiorowego produkujących posiłki typu obiadowego i zatrudniających do 15 osób na jedną zmianę powinien być zainstalowany jeden natrysk z kabiną do rozbierania, z wejściem bezpośrednim z szatni. Przy zatrudnieniu powyżej 15 osób na jedną zmianę powinny być urządzone dwa oddzielne natryski, jeden dla mężczyzn i jeden dla kobiet.

3. W zakładach gastronomicznych i innych zakładach żywienia zbiorowego zatrudniających do 15 osób na jedną zmianę powinien być zainstalowany jeden zespół sanitarny (w.c. i umywalka), z tym że w razie zatrudnienia w tej liczbie równocześnie ponad 5 mężczyzn i 5 kobiet powinny być zainstalowane dwa oddzielne zespoły sanitarne, jeden dla mężczyzn i jeden dla kobiet. Przy zatrudnieniu powyżej 15 osób na jedną zmianę powinien być zainstalowany jeden zespół dla każdych 35 mężczyzn i dla każdych 25 kobiet, z tym że zespołów nie może być mniej niż dwa.

4. Przepisy ust. 2 i 3 nie dotyczą zakładów sezonowych. W zakładach sezonowych produkujących posiłki typu obiadowego powinien być zainstalowany jeden natrysk z kabiną do rozbierania, z wejściem bezpośrednim z szatni, oraz jeden zespół sanitarny (w.c. i umywalka) przy zatrudnieniu do 15 osób na najliczniejszej zmianie, a w razie zatrudnienia powyżej 15 osób — dwa zespoły sanitarne.

§ 32. 1. Ustępy dla pracowników powinny być oddzielone od ustępów dla konsumentów. Ustępy mogą być usytuowane w podziemiu.

2. Wejście do ustępów przeznaczonych dla pracowników powinny prowadzić z pomieszczeń o charakterze komunikacji ogólnej przez izolujący przed-sionek.

§ 33. W zakładach zatrudniających na jedną zmianę powyżej 20 pracowników spożywanie posiłków wydawanych pracownikom powinno odbywać się w przeznaczonym na ten cel pomieszczeniu. W mniejszych zakładach, z braku takiego pomieszczenia, oraz w zakładach sezonowych spożywanie posiłków przez pracowników powinno odbywać się w miejscu wyznaczonym do tego celu.

§ 34. 1. Zakład powinien posiadać podręczną apteczkę, zawierającą środki do udzielania pierwszej pomocy.

2. Opieka nad apteczką i udzielanie pierwszej pomocy powinny być powierzone pracownikowi przeszkolonemu w tym zakresie.

3. Nazwisko osoby udzielającej pierwszej pomocy powinno być wywieszona w miejscu przeznaczonym na ogłoszenia oraz na apteczce.

4. Środki do udzielania pierwszej pomocy powinny być uzupełniane w apteczce w miarę ubywania.

§ 35. 1. Kandydat na pracownika przed przyjęciem go do pracy w zakładzie powinien być poddany badaniom lekarskim, ze szczególnym uwzględnieniem przydatności do wykonywania danej pracy.

2. Rodzaj wymaganych badań, kategorie pracowników objętych badaniami, częstotliwość i tryb przeprowadzania badań lekarskich oraz przeciwskazania w zakresie zatrudniania pracowników przy poszczególnych pracach regulują odrębne przepisy.

Rozdział 7.

Przepisy końcowe.

§ 36. 1. Zakład obowiązany jest zapoznać pracowników z treścią niniejszego rozporządzenia.

2. Zakład obowiązany jest opracować na podstawie niniejszego rozporządzenia szczegółowe instrukcje bezpieczeństwa i higieny pracy, dostosowane do rodzaju i warunków pracy w danym zakładzie.

3. Tekst niniejszego rozporządzenia lub odpowiednie wyciągi z niego oraz teksty instrukcji powinny być wywieszona w pomieszczeniach zakładu, w widocznym miejscu.

§ 37. 1. Przepisy § 2 ust. 2, § 4, § 8 ust. 3, § 16, § 18 ust. 1, § 30 ust. 1 i § 31 stosuje się do zakładów nowo budowanych.

2. Przepisy wymienione w ust. 1 mają również zastosowanie do zakładów przebudowywanych, jeżeli na to pozwalają warunki techniczne.

3. W zakładach istniejących w dniu wejścia w życie rozporządzenia wolna objętość przestrzeni przypadająca na każdego pracownika jednocześnie zatrudnionego w pomieszczeniach produkcyjnych zakładu, ustalona w § 3 pkt 1, może wynosić mniej niż 13 m³, jednakże nie mniej niż 10 m³ wolnej objętości pomieszczenia.

§ 38. Traci moc rozporządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 6 sierpnia 1961 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach przemysłu gastronomicznego i garmazeryjnego (Dz. U. Nr 39, poz. 199).

§ 39. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: E. Sznajder

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 9 sierpnia 1966 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie strażników łowieckich.*(Dziennik Ustaw z dnia 27 sierpnia 1966 r. Nr 34, poz. 206)*

Na podstawie art. 40 ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o hodowli, ochronie zwierząt łownych i prawie łowieckim (Dz. U. Nr 36, poz. 226) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 29 lutego 1960 r. w sprawie strażników łowieckich (Dz. U. Nr 16, poz. 96) po § 3 dodaje się § 3a w brzmieniu:

„§ 3a. 1. Dzierżawca, a w obwodach nie wydzierżawionych zarządca obwodu łowieckiego, niezależnie od wynagrodzenia przewidzianego umową o pracę, wypłaca strażnikowi łowieckiemu nagrody z kwot, przeznaczonych na hodowlę i ochronę zwierzyny, a mianowicie:

1) za zatrzymanie lub wskazanie osoby, która przekracza przepisy art. 55 ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o hodowli, ochronie, zwierząt łownych i prawie łowieckim (Dz. U. Nr 36, poz. 226)

500 zł,

2) za zniszczenie:

a) jastrzębia gołębiarza 25 zł,

b) wrony siwej lub sroki 10 zł,

c) psa wałęsającego się 30 zł,

d) kota wałęsającego się 40 zł,

3) za ułobicie lisa lub tchórzeza w okresie od 30 marca do 31 października:

a) na obszarze województw opolskiego, wrocławskiego, olsztyńskiego i gdańskiego 20 zł,

b) na obszarze pozostałych województw 40 zł.

2. Wypłaty nagród dokonuje się w przypadkach określonych:

1) w ust. 1 pkt 1 — po zapadnięciu prawomocnego skazującego wyroku sądowego,

2) w ust. 1 pkt 2 i 3 — po okazaniu i komisijnym zniszczeniu dowodów odstrzału szkodników.

3. Nagrody określone w ust. 1 wypłaca się również osobom, którym przysługują uprawnienia strażników łowieckich; na terenach leśnych wchodzących w skład wydzierżawionych obwodów łowieckich, na których hodowlę i ochronę zwierzyny wykonują przedsiębiorstwa lasów państwowych, nagrody wypłacają te przedsiębiorstwa.

4. Nagrody określone w ust. 1 wypłaca się na początku każdego kwartału za okres ubiegłego kwartału.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego:
R. Gesing**ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ**

z dnia 27 maja 1966 r.

określające tryb i terminy wprowadzenia w życie niektórych przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentystów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia.

(Monitor Polski z dnia 17 czerwca 1966 r. Nr 28, poz. 147)

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) oraz § 26 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentystów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 20, poz. 122), w uzgodnieniu z Zarządzeniem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w zarządzeniu paragrafy bez bliższego określenia oznaczają paragrafy niniejszego zarządzenia, natomiast paragrafy z dodaniem wyrazu „rozporządzenie” oznaczają paragrafy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w

sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentystów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 20, poz. 122).

§ 2. 1. Przepisy §§ 1, 2 i 20 rozporządzenia wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1966 r.

2. Nowe zaszerogowanie, o którym mowa w § 2 rozporządzenia, może nastąpić tylko w stosunku do zatrudnienia w wymiarze godzin odpowiadających jednemu etatowi, określone w § 4 rozporządzenia.

3. W razie zatrudnienia lekarza w kilku miejscach pracy, w każdym z nich w wymiarze mniejszym niż wymiar określony w § 4 rozporządzenia, nowe stawki uposażenia podstawowego mogą być zastosowane pod warunkiem, że łączne zatrudnienie w dwu lub więcej miejscach pracy nie przekracza wymiaru czasu odpowiadającego jednemu etatowi.

4. Jeżeli łączne zatrudnienie w kilku miejscach

pracy przekracza wymiar godzin jednego etatu, nowe uposażenie podstawowe wprowadza się z dniem 1 czerwca 1966 r. w głównym miejscu pracy.

§ 3. 1. Z dniem 1 lipca 1966 r. przepisy rozporządzenia, z wyjątkiem § 8 rozporządzenia, mają zastosowanie do uposażenia pracowników, których łączny wymiar zatrudnienia nie przekracza 10 godzin dziennie.

2. W razie uzasadnionej konieczności łączny wymiar zatrudnienia, o którym mowa w ust. 1, może przekroczyć w okresie przejściowym 10 godzin dziennie za zgodą Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, wyrażoną w każdym indywidualnym wyroku.

§ 4. 1. Przepisy § 8 ust. 1, 3 i 4 rozporządzenia wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1966 r., z tym że do dnia 30 września 1966 r. dodatkowe wynagrodzenie, określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia

27 maja 1966 r. w sprawie dodatkowego wynagrodzenia dla pracowników zajmujących określone stanowiska w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 20, poz. 129), powinno być wypłacane w dolnej granicy miesięcznych kwot.

2. Przepisy § 8 ust. 2 rozporządzenia wchodzi w życie z dniem 1 października 1966 r.

§ 5. Przepisy wymienione w § 25 ust. 1 rozporządzenia tracą moc:

1) z dniem 1 czerwca 1966 r. w zakresie unormowanym w § 2 i § 4 ust. 1,

2) z dniem 1 lipca 1966 r. w odniesieniu do uposażenia pracowników, o których mowa w § 3,

3) z dniem 1 października 1966 r. w zakresie nie wymienionym w pkt 1 i 2.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

119

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 27 maja 1966 r.

w sprawie zasad obliczania stażu pracy lekarzy, lekarzy dentyistów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej.

(Monitor Polski z dnia 17 czerwca 1966 r. Nr 28, poz. 148)

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) oraz § 2 ust. 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentyistów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 20, poz. 122), zwanego dalej „rozporządzeniem”, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Do stażu pracy lekarzy i lekarzy dentyistów zalicza się następujące okresy po dacie uzyskania przez lekarza (lekarza dentyistę) prawa wykonywania zawodu:

- 1) okresy wykonywania zawodu lekarza (lekarza dentyisty) w jednostkach gospodarki uspołecznionej,
- 2) okresy zatrudnienia w służbie zdrowia innych resortów poza resortem zdrowia i opieki społecznej,
- 3) okresy zatrudnienia w administracji służby zdrowia,
- 4) okresy odbywania służby wojskowej,
- 5) okresy przerw w pracy określonej w pkt 1—3, jeżeli nie przekraczają jednorazowo jednego roku.

2. Do stażu pracy lekarza dolicza się uprzednio posiadany staż pracy w zawodzie lekarza dentyisty, magistra farmacji lub lekarza weterynarii, a do stażu pracy lekarza dentyisty dolicza się uprzednio posiadany staż pracy w zawodzie lekarza, magistra farmacji lub lekarza weterynarii.

3. Lekarzom i lekarzom dentyistom, którzy przed uzyskaniem uprawnień zawodowych lekarzy i lekarzy dentyistów posiadali dyplom ukończenia studiów wyższych w zakresie przyrodniczych, psychologii, pedagogiki, higieny psychicznej, technologii ży-

wienia i żywności lub wychowania fizycznego oraz byli zatrudnieni zgodnie ze swymi kwalifikacjami w zakładach społecznych służby zdrowia, zalicza się do stażu pracy okresy zatrudnienia w tym charakterze.

§ 2. Właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) na podstawie odpowiedniego wniosku zakładu zatrudniającego pracownika i po zasięgnięciu opinii zarządu okręgu Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia może zaliczyć do stażu pracy:

1) lekarzowi (lekarzowi dentyście) — okresy wykonywania zawodu lekarza (lekarza dentyisty) za granicą, jeżeli zostaną one udowodnione w sposób wiarygodny; w razie ukończenia studiów lekarskich lub stomatologicznych za granicą okresy te liczy się od dnia ukończenia studiów;

2) lekarzowi, który odbył 2-letnią praktykę, a przed nabyciem prawa wykonywania zawodu lekarza wykonywał w zakładach społecznych służby zdrowia lub zakładach pomocy społecznej zawód felczera, instruktora higieny, pielęgniarki, położnej, dietetyczki, technika medycznego lub laboranta chemicznego — połowę posiadanego stażu pracy w tym charakterze, jednak nie więcej niż 3 lata;

3) lekarzowi odbywającemu praktykę podyplomową, który przed nabyciem prawa wykonywania zawodu lekarza był zatrudniony w charakterze określonym w pkt 2 — taką część posiadanego stażu pracy w tym charakterze, aby jego uposażenie podstawowe nie było niższe od dotychczas pobieranego uposażenia podstawowego;

4) lekarzowi dentyście, który przed nabyciem prawa wykonywania zawodu lekarza dentyisty wykonywał w zakładach społecznych służby zdrowia lub

zakładach pomocy społecznej zawód technika lub uprawnionego technika dentystycznego — połowę posiadanego stażu pracy w tym charakterze, jednak nie więcej niż 3 lata.

§ 3. Do stażu pracy pracownika z wyższym wykształceniem (§ 1 pkt 2 rozporządzenia) zalicza się następujące okresy po uzyskaniu dyplomu (zaświadczenia) ukończenia szkoły wyższej:

1) okresy zatrudnienia w zakładach społecznych służby zdrowia lub zakładach pomocy społecznej na stanowiskach określonych w zarządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 21 grudnia 1956 r. w sprawie kierunków studiów i stanowisk uzasadniających pobieranie przez pracowników z wyższym wykształceniem uposażenia według stawek „L” (Monitor Polski z 1957 r. Nr 29, poz. 202, z 1963 r. Nr 94, poz. 441 i z 1964 r. Nr 34, poz. 151),

2) okresy zatrudnienia lub samodzielnego wykonywania zawodu, umożliwiające nabycie umiejętności wymaganych na obecnie zajmowanym stanowisku w zakładzie społecznym służby zdrowia lub zakładzie pomocy społecznej,

3) okresy odbywania służby wojskowej,

4) okresy przerw w pracy określonej w pkt 1 i 2, jeżeli nie przekraczają jednorazowo jednego roku,

5) okresy zatrudnienia w administracji służby zdrowia.

§ 4. Właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) na podstawie odpowiedniego wniosku zakładu zatrudniającego pracownika i po zasięgnięciu opinii zarządu okręgu Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia może zaliczyć do stażu pracy:

1) pracownikowi z wyższym wykształceniem (§ 1 pkt 2 rozporządzenia) — okresy pracy za granicą, jeżeli odpowiadają warunkom określonym w § 3 pkt 2,

2) pracownikowi z wyższym wykształceniem, o którym mowa w pkt 1, który przed uzyskaniem dyplomu (zaświadczenia) ukończenia szkoły wyższej wykonywał w zakładach społecznych służby zdrowia lub zakładach pomocy społecznej zawód felczera, instruktora higieny, pielęgniarki, położnej, dietetyczki, technika medycznego lub laboranta chemicznego — połowę posiadanego stażu pracy w tym charakterze, jednak nie więcej niż 3 lata.

§ 5. Do stażu pracy lekarza weterynarii, zatrudnionego w zakładach społecznych służby zdrowia, zalicza się następujące okresy po uzyskaniu uprawnień lekarza weterynarii:

1) okresy zatrudnienia lub samodzielnego wykonywania zawodu przy wykonywaniu czynności wymagających kwalifikacji lekarza weterynarii,

2) okresy odbywania służby wojskowej,

3) okresy przerw w pracy określonej w pkt 1, jeżeli nie przekraczają jednorazowo jednego roku.

§ 6. Przepisów §§ 1—5 nie stosuje się do obliczania stażu pracy za czas przed dniem 1 stycznia 1952 r. Za staż pracy z tego okresu przyjmuje się czas od dnia ukończenia studiów lekarskich (stomatologicznych, lekarsko-weterynaryjnych) bądź uzyskania dyplomu (zaświadczenia) ukończenia innej szkoły wyższej w kraju lub za granicą do dnia 31 grudnia 1951 r.

§ 7. 1. W decyzji o zaliczeniu stażu pracy (§§ 2 i 4) określa się termin, od którego pracownikowi będzie przysługiwać stawka uposażenia odpowiadająca zwiększonemu stażowi pracy. Termin ten nie może być wcześniejszy niż od dnia pierwszego miesiąca następującego po dniu wydania decyzji.

2. Decyzja w sprawie zaliczenia stażu pracy powinna być wydana nie później niż w ciągu 2 miesięcy od dnia przedstawienia właściwego dokumentu.

3. W wyjątkowo uzasadnionych wypadkach, na wniosek właściwego do spraw zdrowia i opieki społecznej organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), Minister Zdrowia i Opieki Społecznej może zaliczyć do stażu pracy okresy nie przewidziane w §§ 1—5.

§ 8. W zakresie unormowanym niniejszym zarządzeniem tracą moc dotychczasowe przepisy, a w szczególności zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie zasad obliczania stażu pracy lekarzy, lekarzy dentystów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Monitor Polski Nr 96, poz. 523).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

120

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 25 maja 1966 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie określenia przypadków nie stanowiących przeszkody do pobierania dodatków specjalnych przez pracowników nauki i pracowników dydaktycznych.

(Monitor Polski z dnia 22 czerwca 1966 r. Nr 29, poz. 156)

Na podstawie art. 107 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1965 r. Nr 16, poz. 114), art. 69 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. z 1965 r. Nr 17, poz. 119), art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) oraz § 6 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych

(Dz. U. Nr 43, poz. 225) w porozumieniu z Ministrami: Szkolnictwa Wyższego, Oświaty, Kultury i Sztuki, Zdrowia i Opieki Społecznej, Obrony Narodowej, Przewodniczącym Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz Sekretarzem Naukowym Polskiej Akademii Nauk zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 19 stycznia 1962 r. w sprawie określenia przypadków nie stanowiących przeszkody do pobierania dodatków specjalnych przez

pracowników nauki i pracowników dydaktycznych (Monitor Polski z 1962 r. Nr 13, poz. 55, Nr 42, poz. 198 i Nr 69, poz. 323 oraz z 1963 r. Nr 11, poz. 61) dodaje się pkt 6, 7 i 8 w brzmieniu:

„6) pracy w Centralnym Instytucie Ochrony Pracy w charakterze konsultanta pod warunkiem, że:

a) wynagrodzenie za całość prac w charakterze konsultanta w Centralnym Instytucie Ochrony Pracy nie przekroczy 15 000 zł w stosunku rocznym,

b) nie pobierają wynagrodzenia z tytułu wykonywania innych dodatkowych stałych zajęć zarobkowych na podstawie umowy o pracę,

7) prac w Polskim Komitecie Olimpijskim w charakterze psychologów pod warunkiem, że:

a) wynagrodzenie za całość prac w Polskim Komitecie Olimpijskim nie przekroczy 1800 zł miesięcznie,

b) nie pobierają wynagrodzenia z tytułu wykonywania innych dodatkowych stałych zajęć zarobkowych na podstawie umowy o pracę,

8) prac w Komitecie Głównym i komitetach okręgowych Olimpiad: Matematycznej, Fizycznej i Chemicznej w charakterze kierownika Olimpiady i sekretarza Komitetu Głównego pod warunkiem, że:

a) wynagrodzenie dla kierownika Olimpiady nie przekroczy 1200 zł miesięcznie, a dla sekretarza Komitetu Głównego Olimpiady 700 zł miesięcznie,

b) nie pobierają wynagrodzenia z tytułu wykonywania innych dodatkowych stałych zajęć zarobkowych na podstawie umowy o pracę.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1966 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: A. Burski

121

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 14 czerwca 1966 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń.

(Monitor Polski z dnia 8 lipca 1966 r. Nr 31, poz. 165)

Na podstawie art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201, z 1959 r. Nr 11, poz. 60 i z 1963 r. Nr 57, poz. 309) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-49, poz. 648, z 1952 r. Nr A-44, poz. 626 i Nr A-93, poz. 1444, z 1953 r. Nr A-22, poz. 276 i Nr A-76, poz. 909, z 1955 r. Nr 13, poz. 136, z 1956 r. Nr 26, poz. 362, z 1957 r. Nr 47, poz. 291, z 1958 r.

Nr 5, poz. 22, Nr 74, poz. 434 i Nr 94, poz. 515 oraz z 1959 r. Nr 72, poz. 381 i Nr 84, poz. 445) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 7 ust. 1 dodaje się pkt 9 w brzmieniu:

„9) pracownikom zatrudnionym w zakładach przemysłu poligraficznego — z tytułu premii za oszczędne zużycie papieru”,

2) w § 7 ust. 3 oraz ust. 4 pkt 1 i 2 wyrazy „wymienionych w ust. 1 pkt 1—8” zastępuje się wyrazami „wymienionych w ust. 1 pkt 1—9”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: J. Albrecht

122

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 5 lipca 1966 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zasad i trybu uznawania lekarzy za specjalistów.

(Monitor Polski z dnia 15 lipca 1966 r. Nr 34, poz. 176)

Na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 1950 r. Nr 50, poz. 458 i Nr 53, poz. 489 oraz z 1956 r. Nr 12, poz. 61) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 29 grudnia 1962 r. w sprawie zasad i trybu uznawania lekarzy za specjalistów (Monitor Polski z 1963 r. Nr 2, poz. 4 i z 1965 r. Nr 19, poz. 85) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 ust. 1 lit. C dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) higiena pracy — po uzyskaniu specjalizacji I stopnia z higieny ogólnej, epidemiologii lub w dziedzinie medycyny przemysłowej”,

2) w § 9 ust. 1 lit. B dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) higieny pracy — 48 miesięcy”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: J. Sztachelski

WYJAŚNIENIE Nr 2 KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 18 kwietnia 1966 r.

w sprawie zaliczania jako pracy górniczej okresów zatrudnienia w przedsiębiorstwach montażowych wykonujących roboty dla kopalń.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 30 maja 1966 r. Nr 2, poz. 4)

Na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) oraz w związku z art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 99) Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

1. Przedsiębiorstwa montażowe wykonujące roboty dla kopalń, ze względu na rozmiar robót podziemnych wykonywanych obecnie, należy uważać za „przedsiębiorstwa robót górniczych” w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 99).

2. Pracownikom fizycznym zatrudnionym w tych przedsiębiorstwach, zalicza się jako pracę górniczą w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy powołanej w ust. 1, te miesiące zatrudnienia, w których co najmniej przez połowę dniówek przepracowali przy robotach prowadzonych pod ziemią.

3. Za pracowników dozoru ruchu przedsiębiorstw montażowych, których zatrudnienie uważa się za pracę górniczą w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy powołanej w ust. 1, uważa się zgodnie z rozpo-

ządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1957 r. w sprawie określenia pracowników dozoru ruchu i kierownictwa ruchu kopalń oraz pracowników zatrudnionych na stanowiskach wymagających kwalifikacji inżyniera technika w zakresie górnictwa (Dz. U. z 1957 r. Nr 41, poz. 188 i z 1966 r. Nr 16, poz. 103) tylko tych pracowników, którzy bezpośrednio kierują robotami prowadzonymi przez te przedsiębiorstwa na terenie kopalń pod ziemią. Mogą to być tylko pracownicy zatrudnieni na następujących stanowiskach:

- 1) kierownika wydziału montażowego,
- 2) kierownika oddziału montażowego,
- 3) inżyniera specjalisty,
- 4) kierownika robót montażowych,
- 5) starszego inspektora montażowego,
- 6) inspektora montażowego,
- 7) asystenta montażowego.

4. Zaliczenie pracy górniczej w przedsiębiorstwach montażowych następuje na zasadach określonych w zarządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 24 listopada 1959 r. w sprawie właściwości organów, ustalania prawa do świadczeń i wypłaty świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Monitor Polski Nr 99, poz. 532).

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Kopernika 36/40

WARUNKI PRENUMERATY

Prenumerate na kraj przyjmują urzędy pocztowe, listonosze oraz Oddziały i Delegatury „Ruch”. Można również dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23. Prenumeraty przyjmowane są do 5 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Prenumeratę na zagranicę, która jest o 40% droższa — przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch”, Warszawa, ul. Wronia 23, tel. 20-46-88; Konto PKO Nr 1-6-100024.

Egzemplarze numerów zdezaktualizowanych można nabywać w Punkcie Wysyłkowym Prasy Archiwalnej „Ruch” Warszawa, ul. Nowowiejska 15/17, konto PKO Nr 114-66-700044 VII O/M Warszawa.